

erede Minister sig; han gjorde det naturligtvis for Spøg, men selv for Spøg er et saadant Argument dog ikke ganske berettiget, thi det er jo dog klart, at der foreligger ganske særegne Omstændigheder med Hensyn til Frederiksberg Commune. Naar den høitærede Minister hentydede til, at det ikke vilde forlorte Sæssionerne, om man saaledes vilde ordne hver enkelt Communes Forhold for sig, saa maa jeg dog bemærke, at kunne Sæssionerne ikke bringes til kortere Varighed paa anden Maade, saa vilde de overhovedet ikke blive korte, saa meget mere som jeg ikke troer, at der er synderlig Grund til at frygte for, at netop Frederiksberg i nogen høj Grad skulde lægge Beslag paa Rigsdagens Tid. Jeg troer saaledes, at den Fremstilling, jeg tidligere har givet, ingenlunde kan siges at være modbevist ved, hvad den ærede Minister har anført.

Tale: Repræsentanterne for disse mindre Communer, som her er Tale om, maae jo ved denne Sag føle sig trykkede af, at disse ere komne i Selskab med den store og — om jeg maatte bruge dette Udtryk — fornemme Commune Frederiksberg; man føler, at man er kommen i stort Selskab ved denne Leilighed. Jeg finder mig imidlertid ikke foranlediget til at gaae ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de fem andre Communer ere vel tjente med at være komne i Selskab med Frederiksberg Commune. Jeg kommer ved denne Leilighed til at tænke paa en Ytring i en meget læst Bog af en curiøus Forfatter her i Landet, som taler om „den kongelige allernaadigste Residensstad Kjøbenhavn“; saaledes omtrent har Frederiksberg ved denne Leilighed opslugt saa at sige Interessen for de andre i denne Sag, Skal jeg nu udtale min Mening om den Communes Stilling, som ligger i den Valgkreds, jeg repræsenterer, vil jeg strax bemærke, at jeg ikke kan nægte, at den høitærede Indenrigsminister har vist en paaafjønneelsesværdig Interesse for Ordningen af vore Communalforhold i det Hele; han har et godt Die for, at de ikke bør ligge hen, saaledes som det

tidligere har været Tilfældet, men naar det kommer an paa Udførelsen af denne Tanke i det Enkelte, kunde det nok være, at der er enkelte Spørgsmaal, hvori f. Ex. min Betragtning maa tage en noget anden Retning end den høitærede Ministers. Jeg har allerede ved Forhandlingerne om Kjøbstadcommunalloven fremsført den Bemærkning, og jeg finder mig foranlediget til her igjen at fremkomme med den, om det dog ikke skulde være rigtigt ved Arbejder af dette Slags at have liggende for sig Erklæringer og Betænkninger fra deres Side, hvem det store Lovarbejde gjælder. Jeg kan ikke nægte, at det har overrasket mig noget at see disse Forhold ordnede ved en ligefrem ministeriel Foranstaltning, uden at Motiverne indeholde Oplysning om, hvorvidt Lovudkastet har været forelagt de vedkommende Communalbestyrelser. Det er jo muligt, at dette har været Tilfældet, men jeg har ikke kunnet see det af Motiverne. Dette troer jeg — med al Agtelse for den Interesse, som den høitærede Indenrigsminister viser for de kommunale Forhold — at burde fremhæve. Jeg troer, at det havde været gavnligt i denne Sag, om der havde foreligget saadanne Erklæringer fra de vedkommende Communer.

Steenstrup: Jeg skal kun gjøre et Par korte Bemærkninger i Anledning af, hvad den høitærede Minister gjorde gjældende overfor min Modstand imod Indholdet af § 2. Den høitærede Minister slog paa, hvor vanskeligt det havde vist sig i Marstal at faae en kongevalgt Formand, men at denne Vanskelighed nu var overvunden, og at det neppe — jagde den høitærede Minister udtryffeligt — oftere vilde skee, at man vilde komme i Forlegenhed, saaledes at man vilde blive nødsaget til at tage Herredsfogden i Grøestjøbing. Det forekommer mig, at der er en anden Maade at undgaae dette paa. Jeg seer aldeles ingen Vanskelighed ved at bestemme, at Marstal ligesom alle Landcommuner selv vælger sin Formand. Marstal er udelukkende en Söcommune; der er ikke noget Kjøbstadmæssigt ved den, og den kan meget bedre selv forestaae sine